

VÁŽENÍ DIVADELNÍ PŘÁTELÉ,

během pár dnů bude otevřena nová sezóna našeho divadla – sezóna, na kterou jsme se dlouho a pečlivě připravovali, pro kterou jsme pro vás vybrali celkem deset nových titulů – premiér – inscenací, které vám, jak pevně věřím, přinesou mnoho nádherných uměleckých zážitků, a to na obou našich scénách, z nichž každá navíc zažije v průběhu této divadelní sezóny kulaté jubileum své existence. 4. října 2014 si na Hudební scéně slavnostním rekapitulačním koncertem připomeneme, že to bude právě deset let od jejího otevření. A 14. června 2015 budeme na Činoherní scéně vzpomínat a oslavovat 70 let (!) existence našeho divadla, které vzniklo pod jménem Svobodné divadlo se sídlem na Gorkého ulici (naproti dnes vyhlášené pivnici Bláhovka). Názvy našeho divadla se v průběhu času měnily ze Svobodného divadla na Městské a oblastní divadlo Brno (1949), Krajské oblastní divadlo v Brně (1950) až na dnešní Městské divadlo Brno.

Zvláštní epizodou byl název Divadlo bratří Mrštíků (1954 – 1993). Dovolte, abych zavzpomínal na to, jak naše divadlo k tomuto názvu přišlo a proč jej opustilo. Za oběma těmito akty lze nalézt mimořádnou brněnskou divadelní osobnost, profesora Bořivoje Srbu, se kterým jsme se, bohužel, před letošními prázdninami navždy rozloučili. Potkal jsem se s ním poprvé v rozhovoru po konkursu, který jsem před ním jako před jedním z komisařů absolvoval, abych mohl učít herectví na JAMU i po devadesátém roce. Vyhledal mě po mém vystoupení na chodbě akademie, poblahopřál mi a rychle přešel k meritům věci – potřebuje se mnou vážně projednat jedno téma. V následujících několika rozhovorech mě zapřísahal, abych jako současný šéf Divadla bratří Mrštíků „něco“ udělal s tím nešťastným názvem, neboť už nechce být nadále svědkem toho, jak jeho „nápad z nouze“ nadále přetrvává i v této nové – svobodné době. Vše mi taky samozřejmě osvětlil. Byl dramaturgem onoho Oblastního a krajského divadla, když přišel příkaz „z vyšších míst“, že se musí divadlo přejmenovat, a jak bylo tehdy v naší zemi zvykem, očekávalo se „spontánní řešení“, a to, že se divadlo přejmenuje na Divadlo Zdeňka Nejedlého stejně jako v dalších městech ČSR. A dodal: „...a tak mě v té nouzi napadlo, že bychom se té hrůze mohli vyhnout názvem Divadlo bratří Mrštíků. Zajížděli jsme tehdy hodně mimo Brno na zájezdy i do vesnic, a tak se Mrštíci ujali a my si oddechli. Jenomže mě to dnes nedá spát. Vždyť jsou to autoři jediné pozoruhodné, avšak naturalistické hry, na jejichž umělecký a filozofický odkaz se nedá navázat tak, jako je tomu třeba u Mahena...“ Rád jsem jeho logickému přání se svými kolegy vyhověl a naše divadlo získalo v roce 1993 název, pod kterým jej dnes znáte, i když v našich kořenech tvůrčí práce, v naší míze uměleckých výkonů stále vévodí a je nanejvýš hájeno ono slovo z názvu původního: **DIVADLO SVOBODNÉ.**

A ještě zpátky pár slov k oněm desátým narozeninám naší Hudební scény – ptají se mě novináři, jaký obzvláštní dárek připravíme divákům, tvůrcům, interpretům a vůbec všem, kteří naši Hudební scénu milují... Odpovídám rád: „Ten nejdůležitější dárek pro diváky a všechny ty další spočívá především ve skutečnosti, že tato naše scéna funguje a že za dobu své existence představila svým divákům 48 (!) inscenací, mnohdy jinde neviděných! V den výročí (4.10.2014) se odehraje sumarizační slavnostní koncert a vyjde i rozsáhlá publikace mapující onu desetiletou historii... A pak – dál budeme připravovat a hrát inscenace nové a, jak pevně věřím, za stále nevšedního zájmu našeho obecnstva tak, jak tomu bylo doposud. Byť je krásné oslavovat, divadlo je tu pro své diváky především pro teď a pro příště... Pro soudobé hudební divadlo se u nás i ve světě stále píšou nová díla a stále je se na co těšit...!

Za všechny kolegy z Městského divadla Brno se na všechny narozeninové i jiné běžné sváteční divadelní dny plné zázraků s vaší účastí těší

Stanislav Moša, ředitel MdB

DOKOŘÁN

**ZÁŘÍ
2014**
CENA 25,- Kč

foto: Tino Křatochvíl

13. ČERVNA 2014

SLAVNOST MASEK

PARTNEŘI DIVADLA

A. R. Ammons
Zrcadlivost
Ptáci jsou létající květiny
Květiny pak hřradující ptáci
/přeložil Jaroslav Kořán/

„Voják potřebuje meč, vládce trůn,
filozof knihy, básník pero,
žena však bojuje
a vítězí jediným pohledem.“
Aernout van der Neer,
nizozemský malíř, krajinář
17. století

foto: jef Kratochvíl

Karel Svoboda, Zdeněk Podskalský,
Jiří Štaidl, Eduard Krečmar

Noc na Karlštejně

režie: Igor Ondříček

22. ČERVNA 2014

PREMIÉRA NA BISKUPSKÉM DVOŘE

V OSLNĚNÍ

Stanislav MOŠA

Slavnou anglickou květinářku stvořilo Brno pro švýcarské publikum

Čtyřicetimetrová scéna postavená do nepohody a silného větru, herci hrající i za deště s neoprenem pod kostýmem, pomoc armády při stavění amfiteátru, minutový itinerář zkráceného představení s ohledem na jízdní řád vlaků. To jsou jen některé unikátní problémy, s nimiž se popral štáb brněnské muzikálové školy, který se podílel na posledním představení muzikálu *My Fair Lady* ve Švýcarsku.

Milý příběh prostořeké květinářky, která díky podivné sázce zvládne nejen spisovný jazyk, ale ještě získá lásku a štěstí, známý po celém světě jako *My Fair Lady*, byl zpracován už ne-

sččetněkrát. A tak by se mohlo zdát, že tvůrce – ať už tento legendární muzikál pojmu jakkoli – nemůže skoro nic překvapit. O tom, že to není pravda, se přesvědčili divadelníci z Brna, kteří po dvou měsících pomohli uvést na svět nové zpracování muzikálu pro scénu pod širým nebem na břehu jezera Walensee v městečku Walenstadt ve východním Švýcarsku. A právě přírodní scéna pod širým nebem se zdejšími rozmařilým počasím v údolí pod dva a půl tisíce metrů vysokými kopci pro 2 200 diváků byl jeden z technických rébusů, které bylo potřeba zvládnout. Ovšem to nebyl jediný problém. Objekt letní scény stojí na východním břehu patnáct kilometrů dlouhého a půldruhého kilometru širokého jezera pod horskými velikány, které je častým cílem letních výletníků. O postavení amfiteátru se postarala zdejší armáda, jež má ve Švýcarsku mimořádnou prestiž i respekt, vybudování zachytných parkovišť a organizování příjezdu k nim zase měli na starosti hasiči. Vlastní vy-

tvoreni scény však už byl úkol pro brněnské návrháře i řemeslníky. Přípravné práce klapaly s pověstnou švýcarskou přesností a pečlivostí. Nepovolání měli už dlouho před premiérou do objektu hlídaného bezpečnostní agenturou vstup zakázán. Zde to však ani nebylo potřeba. Švýcaři jsou natolik disciplinovaní, že nikdy nejdou tam, kam je nikdo nepozve.

Lízu učili mluvit nářečím, kterému rozuměli Švýcaři, Němci i Rakušané

Jak známo, květinářka Líza mluví v původní předloze londýnským dialektem a i pro potřeby švýcarského představení bylo nutné s nějakým nářečím počítat. To byl jeden z velkých úkolů, které musel zdolat režisér švýcarského představení Stanislav Moša, jehož produkce oslovila, aby inscenaci režíroval a pomohl ji jako koproducent vytvořit. S pousmáním na tato a mnohá další úskalí osvětluje:

S. M.: Je to titul, který se dá hrát na celém světě. Když jsem se zdejšími tvůrci začal spolupracovat

jako režisér, kterého vyzvali, aby inscenaci připravil, zopakoval jsem jim známé rčení Leonarda Bernsteina, že „každý muzikál musí tak říkaje smrdět mateřštinou“, a vysvětlil jsem jim, že když jsme dělali My Fair Lady v Brně, tak Líza mluvila hantecem, a když v originále mluví londýnským slangem cockney, bylo by dobré, aby našli nějaký zdejší slang, který by byl vtipný, srozumitelný pro širokou oblast publika a navíc nikoho neurážel. Když se tento muzikál hraje v Německu, mluví Líza berlínsky, tak jako u nás v Čechách obvykle mluví žižkovsky. Ať se to hrálo v Pardubicích, Ostravě, nebo Českých Budějovicích. Mě se to zdálo být divné a v Brně jsem to nechtěl dělat jinak než s hantecem. Dokonce, než jsem ten nápad s hantecem dostal, ani jsem nezvažoval, že My Fair Lady na domovské scéně uvedeme. Byť se jedná o krásný příběh s legendární historkou, která vznikla na bázi Ovidiových Metamorfóz, kdy se sochař zamiluje do svého díla, takže mu bůh jeho sochu nechá ožít. J. B. Shaw napsal na toto téma geniální komedii

*S Igorem Barberičem a Lenkou Pazourkovou
na jevišti Walensee Bühne*

Pygmalion a autoři muzikálu si toto téma půjčili a podle mého názoru v mnoha ohledech vylepšili. Proto jsem švýcarské kolegy přesvědčoval, že by bylo dobré, aby byl užitý jazyk typickým pro zdejší region. Ovšem to nebylo tak jednoduché! Jsme v oblasti, kde se bez přehánění hovoří jiným nářečím v jedné obci a jiným v obci o deset kilometrů dál. A věděl jsem také, že publikum, které je zde opravdu náročné, budou tvořit nejen lidé z údolí kolem jezera, ale třeba i z 80 kilometrů vzdáleného Zürichu, z něhož je sem výborné vlakové spojení, z blízkého Vaduzu, či rovněž nedalekého Rakouska. Zdejší tvůrci se tímto problémem velmi vážně zabírali, zadali překlad a nechali přepsat londýnské nářečí do všem srozumitelného „schwitzer deutsch“ slangu a podle reakcí diváků si myslím, že se to podařilo.

Krátit se muselo kvůli jízdnímu řádu

Byl to však jen jeden z mnoha docela zvláštních úkolů. Představení, které běžně trvá přes tři hodiny, bylo totiž také zapotřebí zkrátit. A to dokonce o celou hodinu. Hlavním důvodem byla nutná návaznost na zdejší využívané a přesné vlakové spojení.

S. M.: Je fakt, že tento úkol jsem přesně nedodržel o celých patnáct minut. Něco jiného totiž bylo škrtnat na stole a pak krátit na jevišti. Když však producent představení viděl, už sám žádné další škrty nechtěl a dokázaly se najít i jiné cesty, jak skloubit jízdní řád s muzikálem, například zkrácením pauzy.

Počasí ovlivnilo výrobu scény i kostýmů

Další ojedinělá výzva byla pro tvůrce scény s dvacetimetrovou točnou. Monumentální čtyřicet metrů dlouhou kulisu Londýna totiž technici v brněnských divadelních dílnách museli sestavit z pevného a přitom odolného materiálu, kterému neublíží ani silný vítr. Při jiném open air, která se zde konají každé dva roky, podobný problém podcenili. Scéna uletěla a už ji nikdy nenašli. Přitom zdejší počasí je skutečně jeden z významných faktorů. Před dvěma roky z pětadvaceti představení třidvacet propadlo. Hraje se však téměř za každého počasí. Divadlo končí jen v případě, že fouká vítr silnější než 80 kilometrů za hodinu nebo

když začnou létat blesky. Pak se představení přeruší či odloží. A právě počasí, kdy ani při dešti diváci neodcházejí, bylo výzvou pro kostýmní výtvarnici Andreu Kučerovou, která musela při tvorbě rób pro hrající dámy i pány počítat s velmi nezvyklým, ale občas nezbytným doplňkem. Je jím vodácký neopren, který se dává místo prádla, a také speciální nepromokavá obuv pro případ mokra. Herci hrají pod širým nebem a při některých představeních, kdy voda jde z nebe a nese ji i vítr z hladiny jezera, by představení jen sčítí dohráli. I tak je však jejich výkon za mokra obdivuhodný, což jsme viděli mnohokrát na zkouškách a generáčkách, které se hrály již v kostýmech, a při kterých posledních deset dnů přšelo. Představení má však i další vcelku ojedinělou zvláštnost. Je naplánováno pro pětadvacet repríz, ovšem má na ně celkem padesát termínů. Tento postup, kdy je každé vystoupení zálohováno dalším termínem, si opět vyžádalo zdejší klima. Každý z návštěvníků tak, pokud ho ze sedadla slota skutečně vyžene, zná náhradní termín, ve kterém bude moct představení zhlédnout.

Spokojené publikum aplaudovalo vestoje

Premiéra, do níž brněnský režisér vybíral německy mluvící herce konkurzy nejen ve Švýcarsku, ale i v Rakousku a Německu, se však odehrála před vyprodaným hledištěm (lístek stojí v průměru přes 2000 korun) a za skvělého počasí. K úspěchu značným dílem také přispěl živý orchestr brněnského Městského divadla pod taktovkou Dana Kalouska a rovněž německy zpívané role v „brněnské“ korepetici. A jak se ve Švýcarsku sluší, slunce se za horské velikány schovalo a přestalo lidem svítit do očí prakticky na minutu přesně při začátku představení. A když se květinářka Líza konečně dočkala vyznání lásky, tleskalo náročné publikum nejen příběhu, ale také kumštýřům z 900 kilometrů vzdáleného Brna, už nyní si je objednali na příští open air.

Večerní premiérová party po představení byla velkolepá. Ovšem opět měla svá švýcarská specifika. Čestí pojídači rautů, známí také jako „holubí letka“, by zřejmě byli hodně zklamaní. Zadarmo se nedávalo nic, a přesto se

ještě dlouho po závěrečné děkovačce stovky diváků zdržely u vína, piva, grilovaných klobás a buď se znovu a znovu nadšeně svěřovali s právě nabytými divadelními prožitky, nebo aplaudovali při opětovném představování všech protagonistů, od německy mluvících herců až po „muzikálovou tvůrčí dílnu“, jež opět ukázala, že už dávno patří k evropské špičce, byť to možná občas domácí konkurence nerada slyší.

S. M.: *Producenti se drží pravidla „nikdy neměnit vítězný tým“, takže jsme už dostali nabídky na příští rok v jiných lokacích Švýcarska a na přespršití rok zase ke zdejšímu jezeru.*

S ředitelem Mošou na krátké exkurzi do příští sezóny

S. M.: *Ačkoli jsem se v těchto dnech věnoval přípravám zahraniční premiéry, stranou nezůstaly ani přípravy naší nové divadelní sezóny. Hanička Burešová zkouší svou dramaturgii Gogolových Mrtvých duší. To se odehrává na Činoherní scéně, v hlavní roli se objeví Michal Isteník. 18. října budeme mít českou premiéru – jako čtvrté divadlo v Evropě – muzikálu DUCH podle známého legendárního filmu. Dobodli jsme se, že přeneseme Noc na Karlštejně na velkou Hudební scénu našeho divadla, nyní máme za sebou úspěšných dvanáct repríz odehraných na Biskupském dvoře. Mikoláš Tyc, který je režisérem úspěšné inscenace Podivný případ se psem, nedávno poslal návrh obsazení na Prince Homburského, kterého pro naše divadlo*

přeložil Václav Cejpek, na což se moc těším, stejně jako se těším na silvestrovskou premiéru Voskovce a Wericha, autorů Těžké Barbory v režii Stana Slováka. Myslím si, že podzim je nabitý a všechny tituly, které máme před sebou, stojí za to, abychom se na ně těšili.

Čas, který jsem ve Švýcarsku trávil režírováním My Fair Lady, jsem si doplnil ještě prací nad Skleněným pokojem od Simona Mawera a při pohledu na zdejší krásné jezero jsem dával dohromady dramaturgii tohoto úžasného románu, která bude mít premiéru na začátku února příštího roku. Nesmím zapomenout na Petra Gazdika, který připravuje premiéru muzikálu Let snů – Lili, což bude takový výlet do říše fantazie. Je to opět pohádka – obdobně jako Mary Poppins – pro celou rodinu. Na některé role vypisujeme konkurz, ale myslím si, že jak je to u nás v divadle obvyklé, vystačíme si s těmi nejlepšími herci, kteří v České republice existují, a ti jsou shodou okolností všichni v našem divadle. Když nám bude někdo chybět, přizveme si ho jako hosta. Zhlédnutí všech premiérových titulů, které uvedeme na naší Činoherní a Hudební scéně, si můžou diváci zajistit koupí našeho Sezónního předplatného. Prodej posledních volných míst – stejně jako u Předplatného pro pěkné podvečery, které nabízí tituly Flashdance, Mladý Frankenstein, Dvojitá rezervace a Podivný případ se psem – má na starost komerční oddělení divadla a potrvá již jen do poloviny září.

*Text: Miroslav Homola,
foto: jeř Kratochvil*

WALENSEE BÜHNE, WALENSTADT

16. ČERVENCE – 23. SRPNA 2014

Alan J. Lerner, Frederick Loewe

MY FAIR LADY

režie: Stanislav Moša

foto: jef Kratochvíl

LELKOVÁNÍ

Barbora REMIŠOVÁ

Nedávná absolventka muzikálového herectví na JAMU Barbora Remišová je malá okatá dívka, kterou na jevišti nepřehlédnete. Drobná herečka je důkazem toho zvláštního jevu na divadle, že když máte talent, drajv, příležitosti a děláte divadlo s nakažlivým elánem, jste na jevišti k nepřehlédnutí. Svě o tom vědí třeba návštěvníci muzikálu *Don Juan*, kde hraje požívačnou služičku Luisu.

V Městském divadle Brno začínala v drobných úlohách. Její „rolník“ nyní už zdobí třeba Sugar Kane, tedy hlavní role ve známém muzikálu *Sugar!* (*Někdo to rád horké*), s chutí si stříhla úlohu malého nebojácného kluka Gavroche v nedávno dernierovaném megahitu *Bídníci*. Vysněnou úlohu nemá, učí se na všech úkolech, které jí přijdou do cesty. Ví totiž, že jedině tak její herectví dostane žádoucí rozmanité fazety.

*V muzikálu Sugar!,
režie: Stanislav Moša*

Malá herečka s velikou láskou k divadlu

Báro, je to tvůj první rozhovor. Bude tedy namísto vyzradit, jak ses vůbec ke studiu muzikálového herectví dostala?

Vlastně ani nevím, kde se ve mně vzala ta obrovská touha dělat divadlo. U nás v rodině se nikdo umění nevěnuje. Já ale začala už v pěti letech dělat moderní tanec. Prý jsem se – podle rodičů – motala a dělala, že k tomu i zpívám, dokonce už o tři roky dříve. Po gymplu jsem úspěšně vykonala přijímačky na několik vysokých škol: žurnalistiku do Bratislavy, masmédiá a klasické jazyky do Tr-

navy. Já ale trvala i na přihlášce na nějakou uměleckou akademii.

Takže jsi zkusila Janáčkovu akademii múzických umění v Brně. Proč právě sem?

Z uměleckých škol jsem si kromě Brna vybrala i Banskou Bystrici a Bratislavu. JAMU mě lákala díky vysoké úrovni a počtu skvělých absolventů. Byla ale v mých očích spíš nedostupná. Nedělala jsem si proto velké naděje, jen jsem od někoho fundovaného chtěla slyšet, že na to třeba nemám, abych si celý život nemusela vyčítat, že jsem to ani nezkusila. Nu

a vzali mě. Neuměla jsem téměř nic. Vše jsem se naučila skutečně až na vysoké škole.

Z výše zmíněných měst i z místa tvého zrození, kterým je Považská Bystrica, vysvítá, že jsi Slovenka. Vybrala sis školu, kde se pracuje s jazykem. Nyní mluvíš bez přízvuku, ale neměla jsi někdy problémy?

V ročníku nás bylo jedenáct spolužáků, z toho pět ze Slovenska. Ti se už od začátku snažili, i když lámaně, mluvit česky, já se ale styděla. I díky mojí vyučující Janě Janěkové jsem si rychle uvědomila, že když česky mluvit nezačnu, nikam se neposunu. A tak jsem sama se sebou začala hrát hru, že jakmile přejedu české hranice, budu mluvit jenom česky. Přišlo mi fér, že když tady chci žít a pracovat, musím umět váš jazyk na úrovni. Jsem herečka a mluvení mě živí.

Silmé zastoupení původem slovenských a dnes již etablovaných herců je i ve tvém mateřském

Městském divadle Brno. Jmenujme Alenu Antalovou, Ivanu Vaňkovou, Dušana Vitázka, Stana Slováka nebo Svetlanu Janotovou. Chceš tedy jít v jejich stopách?

Všichni jsou to úspěšní, talentovaní lidé, takže bych se tomu rozhodně nebránila. Studium na JAMU a angažmá v Městském divadle Brno jsou pro mě nejen splněné sny, ale i první kroky, které mě k tomu snad přiblíží. *Jak na tebe z Městského divadla Brno vůbec káplí?*

Já byla na JAMU takové malé kopýtko. Hned v prváku jsme měli poslouchat hudbu a posléze popisovat naše asociace. Já se děsně rozbrečela, že mě ze školy vyhodí, protože jsem necítila vůbec nic. Pak jsem tou školou proskákala a ve čtvrtáku jsem napsala mail na vedení muzikálového souboru. Petr Gazdík se mi ozval, že zrovna uzavírá obsazení company

*V muzikálu Les Misérables (Bídníci),
režie: Stanislav Moša*

do muzikálu *Zorro*. Přizval mne s tím, že mi nic neslibuje. Nabídku do angažmá jsem pak dostala od pana ředitele po absolvování konkurzu do muzikálu *Kočky*.

Splnila se tvá očekávání? Co tě nejvíce v praxi překvapilo?

Hudební scéna Městského divadla Brno je obrovský kolos. Takové mraveniště. V zákulisí pracuje spousta lidí. Divák vidí jen těch dvacet herců na scéně, ale ta armáda vytvářející bezvadný výsledek je mnohem větší. Oblékačky, maskérky, technici, osvětlovači, zvukaři – bez nikoho z nich by to nešlo. Byla jsem fascinovaná třeba právě tímto.

No a po té vstupní sborové roli přišly už i větší. Zavzpomínej třeba na přezkoušenou Sugar!

Byla to zatím moje největší příležitost, na kterou jsem měla paradoxně nejmín času. O to intenzivněji jsem na ní proto musela pracovat. Obávala jsem se, jestli dotáhnu vysokou úroveň, kterou za pět let představení získalo. Tuto inscenaci jsem viděla někdy na začátku studií a už tehdy se mi líbila. Vůbec by mě nenapadlo, že v ní budu jednou hrát.

*Těch rolí už ale přišlo více. Vtipná travestie Sugar, dále klíčičí role Gavroche v romantickém spektaklu *Bídníci*, přísprostlá služtička Luisa z *Dona Juna*... V jakých polohách se cítíš nejlíp?* Jsem na začátku, stále si mnohé teprve zkouším a jsem vděčná za to, že mám tu možnost vyzkoušet si různé polohy. Nejsem našťástí hozená do škatulky

sladké princezny Sugar ani do frivolních služek. Práce u divadla mě baví. Co mne chytlo naplno na JAMU, mne neopustilo dodnes ani na jediný den. Asi to zní přepjatě nebo pohádkově. Mě herectví ale opravdu naplňuje.

*V muzikálu *Don Juan*,
režie: Petr Gazdík*

Z jeviště je tvůj entuziasmus vidět. Udělej tedy nějakou konkrétní advokacii tvoji profesi, ať to nejsou jen emoce.

Je to krásná práce. Mohu si přece vyzkoušet a zažít věci, které bych v životě nezažila. Můžu být kýmkoliv, od jeptišky po kurtizánu. Víím, že to není v reálu, ale baví mne hrát si na to, že je to pravda.

„Všestranně použitelnou muzikálovou herečkou bude jednou maličká a pružná Barbora Remišová,“ psalo se o tobě před časem v jedné kritice. Zastavme se prosím u tvoji výšky, tedy u slůvka maličká. Je možné se tě ptát na výšku? Nemá cenu ji tajit, je přece vidět. Barbora Remišová měří přesně 151 cm. Na ten poslední centimetr jsem obzvlášť pyšná, protože kdyby ho nebylo, tak třeba ani neřídím auto, nebo leda v autosedačce.

Jsi malá vzrůstem, ale na jevišti tě nikdo nepřehlédne. Cítila jsi někdy výšku jako handicap? Nepocítila jsem to nikdy jako nevýhodu. V choreografiích musím stát v první řadě, aby

mne bylo vidět. To přece jde! Ale vážně. Snažím se dělat svoji práci s velkým zapálením, a to snad moji výšku – nevýšku dorovnává. Třeba bude těžké udržovat si ten plamínek radosti neustále, ale nikdy bych se nechtěla stydět za to, co předvádím.

A bude to role Sugar, na níž ses dosud ze svých bezmála dvou desítek rolí zatím nejvíce naučila?

To bezesporu. Jednou z takových věcí bylo například hlasově zvládnout a umluvit bez mikroportu intimní, tiché scény tak, aby je slyšeli diváci i v poslední řadě. A když nad tím tak přemýšlím, napadá mě další zajímavá zkušenost – líbat se na jevišti s takovými idoly ženských srdcí, jako jsou Petr Štěpán a Roman Vojtek. Zvlášť dámy mi jistě dají za pravdu!

*Text: Luboš Mareček,
foto: Jef Kratochvíl*

*S Petrem Štěpánem v muzikálu Sugar!,
režie: Stanislav Moša*

Woody Allen
RIVERSIDE DRIVE
režie: Patrik Bořecký

12. ČERVNA 2014

PREMIÉRA, DVORANA MDB POD VÍNEM

PSK Group

Dynamická stavební společnost

Videňská 148/104b
619 00 Brno
Czech Republic

2000 · 2014

14 LET
KVALITNÍCH STAVEB

www.pskgroup.cz

Stavíme ...

... Vaše sny

Podporujeme Občanské sdružení Život dětem

Držitel ocenění „Fasáda roku 2011 a 2013“

Předmět podnikání:

- pozemní, průmyslové a inženýrské stavitelství
- novostavby bytových domů a staveb občanské vybavenosti
- rekonstrukce či opravy bytových, občanských, komerčních a průmyslových staveb
- regenerace a revitalizace bytových domů včetně přístavby ŽB lodžii
- novostavby či rekonstrukce průmyslových areálů, výrobních hal
- statické zajištění a sanace stavebních konstrukcí
- základové a nosné konstrukce objektů z monolitických betonů
- realizace inženýrských sítí a drobných dopravních staveb

Vašo Patejdl, Ivan Hubač, Eduard Krečmar,
Martin Hrdinka:

DON JUAN

Autoři tohoto nového původního českého muzikálu mají na svém kontě již například titul *Jak Rozparovač*, který se hrál jak v pražském Divadle Kalich, tak i v jihokorejském Soulu. Jejich nový muzikál, který vypráví o španělském volnomyšlenkářském šlechtici Donu Juanovi, je napsán přímo pro naše divadlo.

Příběh, který známe z mnoha verzí literárních, filmových i hudebních svou romanticko-historickou tematikou k muzikálovému zpracování přímo vybízí. Don Juan je totiž dramatickou postavou, která v sobě zahrnuje vše, co od hrdiny na jevišti očekáváme – láskou zklamaný a trýzněný se rozhodne na veškeré další vztahy a city zanevřít a všem ženám se pouze vysmívá, zneužívá je a ponižuje až do okamžiku, kdy mu osud (nebo Bůh) pošle do cesty ženu, kvůli které je odhodlán se změnit. Stejná vyšší síla mu ji však opět vezme, a tak Juan rukou další půvabné dámy umírá, rozzlobený na sebe, na všechny, na celý svět.

Původní muzikál vypráví známý příběh svižným tempem a moderním jazykem, dává prostor komickým i dramatickým situacím v atraktivním prostředí a nabízí výborné herecké příležitosti.

Režie: Petr Gazdík

Hrají: Dušan Vitázek nebo Petr Gazdík, Tomáš Sagher nebo Jakub Uličník, Svetlana Janotová nebo Ivana Vaňková a další.

Mel Brooks, Thomas Meehan:

MLADÝ FRANKENSTEIN

Děj tohoto muzikálu vychází ze stejnojmenného filmu z poloviny 70. let, který je parodií na klasické hororové produkce, a nabízí výbornou zábavu. Vždyť potomek síc slavného, byt proklínaného vědce, mladý Frederick Frankenstein je děkanem na slavné univerzitě a se svým nechvalně známým dědečkem nechce být jakkoli spojován. Je tedy opravdu nemile překvapen, když se dozví, že po něm zdědil hrad v Transylvánii. Série hororové komických situací se začíná odehrávat ve chvíli, kdy se Frederick musí kvůli nově nabytému majetku do

Transylvánii vydat. Setkává se tam s tajemným hrabětem Igorem, děsivou houslistkou Madam Bletcher i se snaživým inspektorem Kempem... Děj se zaplétá zvláště poté, co ožije i „děsivé monstrum“, avšak díky parodickému nahledu autorů vše končí smírem a smíchem.

Režie: Petr Gazdík

Hrají: Milan Němec nebo Jakub Zedníček, Karel Škarka nebo Miroslav Urbánek, Jiří Mach nebo Lukáš Vlček, Viktória Matušová nebo Sára Milfajtová, Tereza Martinková nebo Petra Jungmanová, Jana Musilová nebo Monika Světnicová a další.

Burt Bacharach, Neil Simon, Hal David:

SLIBY CHYBY

Řadový úředník newyorské pojišťovny Chuck Baxter je jen kolečko v obrovském firemním soukolí, toužící po postupu na kariérním žebříčku. Má však jeden trumf v ruce – má byt. Byt, který úspěšně půjčuje k milostným pletkám a záletům jednak svým kolegům, jednak (a především) svým nadřízeným, dokonce i samotnému řediteli pojišťovny Sheldrakeovi. Promiskuitní šefovský kolotoč v Chuckově bytě se však zarazí ve chvíli, kdy si do něj Sheldrake přivede půvabnou Fran Kubelikovou. Tu totiž Chuck tajně miluje – a rozhodne se do věci vložit bez ohledu na kariérní následky.

Muzikál *Sliby chyby* vznikl podle proslulé filmové komedie *Byt* Billyho Wildera z roku 1960. V roce 1968 jej přepsal do podoby muzikálového libreta legendární americký komediograf Neil Simon – posílil kabaretní rysy díla, připsal Chuckovi vypravečské monology, a navíc – divadelně velmi věčně – snové scény, v nichž se zhmotňují Chuckovy představy o úspěšném životě a kariéře. Když se k týmu přidal ještě autor hudby k filmu *Butch Cassidy a Sundance Kid* a desítek chytrých hitů Burt Bacharach se svým dvorním textařem Halem Davidem, nebylo triumfálních 1281 broadwayských repríz žádným překvapením.

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: Lukáš Janota, Marta Matějová, Igor Ondříček, Ladislav Kolář, Evelína Kachlířová, Hana Holíšová nebo Tereza Martinková, Zdeněk Bureš, Miloslav Čížek, Jakub Uličník a další.

PROGRAM ZÁŘÍ

Činoherní scéna

8.9. po	19.00	Měsíční kámen	R2014
9.9. út	19.00	Měsíční kámen	X2014
10.9. st	19.00	Měsíční kámen	Z2014
11.9. čt	19.00	Měsíční kámen	T2014
12.9. pá	19.00	Měsíční kámen	A2014
13.9. so	19.00	Měsíční kámen	M2014
19.9. pá	14.00	Mrtvé duše	
19.9. pá	19.00	Mrtvé duše	C5
20.9. so	19.00	Mrtvé duše	P
21.9. ne	19.00	Mrtvé duše	
22.9. po	19.00	Mrtvé duše	A1
23.9. út	19.00	Mrtvé duše	A2
24.9. st	18.30	Brouk v hlavě	zadáno
26.9. pá	19.00	Brouk v hlavě	
27.9. so	19.00	Sugar! (Někdo to rád horké)	
28.9. ne	18.00	Sugar! (Někdo to rád horké)	
29.9. po	19.00	Sliby chyby	
30.9. út	18.00	Sliby chyby	

Hudební scéna

14.9. ne	19.00	Flashdance	
15.9. po	19.00	Flashdance	
16.9. út	18.00	Flashdance	
17.9. st	19.00	Flashdance	
19.9. pá	19.00	Don Juan	
20.9. so	19.00	Don Juan	
23.9. út	18.00	Mladý Frankenstein	PP1
24.9. st	18.00	Mladý Frankenstein	PPP/P18
25.9. čt	18.00	Mladý Frankenstein	
29.9. po	19.00	Benátský kupec	
30.9. út	18.00	Benátský kupec	

Měsíční kámen

Don Juan

PROGRAM ŘÍJEN

Činoherní scéna

1.10. st	19.00	Sliby chyby	
2.10. čt	19.00	Mrtvé duše	A4
3.10. pá	19.00	Mrtvé duše	A5
6.10. po	19.00	My Fair Lady (ze Zelníáku)	
7.10. út	16.00	My Fair Lady (ze Zelníáku)	zadáno
8.10. st	19.00	Mrtvé duše	A3
9.10. čt	19.00	Mrtvé duše	C4
10.10. pá	19.00	Mrtvé duše	E5
11.10. so	19.00	Mrtvé duše	A6
12.10. ne	18.00	Podivný případ se psem	
13.10. po	19.00	Podivný případ se psem	
14.10. út	19.00	Mrtvé duše	C2
15.10. st	18.00	Mrtvé duše	SP
16.10. čt	19.00	Zkrocení zlé ženy	
17.10. pá	18.00	Zkrocení zlé ženy	
20.10. po	19.00	Dvojitá rezervace	
21.10. út	18.00	Dvojitá rezervace	
22.10. st	19.00	Jakub a jeho pán	
23.10. čt	18.00	Jakub a jeho pán	
24.10. pá	19.00	Charleyova teta	
25.10. so	18.00	Charleyova teta	
26.10. ne	18.00	Charleyova teta	
27.10. po	19.00	Jezinky a bezinky	
28.10. út	18.00	Jezinky a bezinky	
30.10. čt	19.00	Donaha!	X2014
31.10. pá	19.00	Donaha!	

Hudební scéna

1.10. st	19.00	Benátský kupec	
17.10. pá	14.00	DUCH	
17.10. pá	19.00	DUCH	zadáno
18.10. so	19.00	DUCH	P
19.10. ne	19.00	DUCH	D/E7
20.10. po	19.00	DUCH	A1/AB1
21.10. út	19.00	DUCH	A2/AB2
22.10. st	19.00	DUCH	A3/AB3
23.10. čt	19.00	DUCH	A4/AB4
24.10. pá	19.00	DUCH	A5/AB5
25.10. so	14.00	DUCH	
25.10. so	19.00	DUCH	A6/AB6
26.10. ne	18.00	DUCH	
27.10. po	19.00	DUCH	
28.10. út	19.00	DUCH	C2/E2
29.10. st	18.00	DUCH	SP
30.10. čt	19.00	DUCH	C4
31.10. pá	19.00	DUCH	C5/E5

Benátský kupec

Mark Haddon, Simon Stephens:
PODIVNÝ PŘÍPAD SE PSEM

Christopheru Booneovi je patnáct let a má rád čísla. Christopheru Booneovi je patnáct let, má rád čísla, matematiku, žije sám se svým otcem a je autista. Christopher Boone je autista a dokáže z hlavy vypočítat, kolik je 2 na 45. Christopher Boone postupuje vždy přísně logicky a rozhodne se vyšetřit největší záhadu ve svém okolí – kdo zabil Wellingtona, pudla jeho sousedky paní Shearsové. Christopher Boone zjistí, kdo zabil Wellingtona, ale následkem toho začne jiné, mnohem větší pátrání...

Prazvláštní detektivka současného britského autora Marka Haddona spojuje napětí, laskavý humor i silný příběh o hledání svých kořenů a o těžkosti lásky k postiženému dítěti tak dovedně, že její autor za ni byl oceněn v roce 2003 prestižní Whitbreadovou cenou za nejlepší britskou knihu roku. V loňském roce ji zdramatizoval pro londýnské Národní divadlo Haddonův přítel, renomovaný britský dramatik Simon Stephens, a to s výjimečným diváckým i kritickým ohlasem. Pouhý rok po londýnské premiéře mohou zhlédnout tento nevšední příběh i brněnští diváci.

Režie: Mikoláš Tyc

Hrají: Vojtěch Blahuta, Alena Antalová, Hana Holíšová, Igor Ondříček, Miroslava Kolářová, Jana Musilová, Milan Němec, Aleš Slanina, Zdeněk Bureš a Eliška Skálová.

William Shakespeare:
ZKROCENÍ ZLÉ ŽENY

Všichni v Padově by chtěli krásnou, milou a pokornou Bianku, dceru pana Battisty, zejména pak romanticky rozdychtěný Lucenzio. Smůla všech smůl – pan Battista trvá na tom, že nejdřív musí provdat svou starší dceru Kateřinu. Ta je však pro svou hubatost, aroganci a neposlušnost naopak postrachem mužů a nápadníci se právem obávají, že ji nikdy nikdo za manželku chtít nebude. A právě proto by se nikdy nemohla vdát ani Bianka. To ovšem nemohou připustit! Seženou a zaplatí tedy Kateřině ženicha – užvaněného,

chlubivého a světem protřelého frajírka jménem Petruccio, který tuto dračici v sukních vskutku „zkrotí“. Nebo zkrotí zároveň ona jeho? A kdo bude nakonec větší saní? Bianka, nebo Kateřina? „Legendární úspěšnost této komedie je z velké části dána tím, že si zde autor zvolil téma stejně tak věčné jako i vděčné – vztah mezi mužem a ženou, boj mezi pohlavími, a vtělil ho do atraktivní podoby divadelní frašky,“ napsal Jirí Josek, v jehož suverénním překladu hru uvádíme.

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: Radka Coufalová, Martin Havelka, Evelína Kachlířová, Zdeněk Junák, Alan Novotný, Jaroslav Matějka, Jakub Przebínda, Michal Isteník, Jakub Uličník, Josef Jurásek, Tomáš Sagher, Rastislav Gajdoš, Zdeněk Bureš a Eva Gorčicová.

Milan Kundera:

JAKUB A JEHO PÁN

Světověznámý český prozaik napsal v roce 1971 brilantní melancholickou komedii, popisující roztočivné příhody šlechtického Pána a jeho plebejsky moudrého sluhy Jakuba. Text s podtitulem „pocta Denisí Diderotovi“ však není pouhou dramaturgií Diderotova románu *Jakub Fatalista* – je labužnickou rozkošnickou variací jeho hlavních témat, hravým domyšlením Diderotových paradoxů očima ironického skeptika 20. století. Milan Kundera touto hrou vzdává hold jedné z největších rozkoší, jakou zná – rozkoši z vyprávění: radostně se kochá věčně se opakující lidskou pošetilostí i skepticky přemítá nad tím, „co je psáno tam nahoře“ a zdali jsme jako divadelní postavy napsáni dobře či nikoli. Zároveň však Kundera svou vytříbenou komedií skládá – v nejjistém světě, kde víme jen to, že jdeme vpřed, protože „vpřed – to je všude“ – v postavách Jakuba a Pána neokázalou poctu mužskému přátelství.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Jan Mazák, Viktor Skála, Andrea Břežinová, Lucie Zedníčková, Martin Havelka, Patrik Bořecký, Jakub Zedníček, Eva Ventrubová nebo Mária Lalková, Jaroslav Matějka, Jana Musilová, Ladislav Kolář a Vojtěch Blahuta.

Don Juan

historický
muzikál

Hudební scéna

19. a 20. září 2014

Mladý Frankenstein

muzikálová komedie

Hudební scéna

23., 24. a 25. září 2014

Sliby chyby

komiální muzikál
o lásce a kariéře

Činoherní scéna

29., 30. září a 1. října 2014

ČERT TĚ VEM

Zdenek MERTA

Zdenek Merta (nar. 1951) je v pravém slova smyslu dvorním skladatelem Městského divadla Brno. Jeho autorský podíl na celkovém profilu tohoto stánku Thálie je nezpochybnitelný. Tentokrát se však rozhovor dotýkal i mimohudebních sfér a začali jsme opravdu hodně netradičně...

Zatímco Pravidla českého pravopisu u ženských varianty připouštějí Zdenka i Zdenka, u mužského jména figuruje pouze Zdeněk. Ale vy jste uváděn bez onoho háčku. Jak jste o něj přišel, a vytočí vás, když ho tam třeba v recenzích někdo snaživě připojí?

Já to nejspíš beru jako zábavnou hru, na druhé straně ale má matka byla Zdenka. Přiznám se, že jsem nikdy do žádných pravopisných pravidel

del nenahlížel, ani mě to nenapadlo. A když se v nějakém tištěném článku v souvislosti se mnou objeví Zdeněk, nemyslím si hned, že autor je blbec. Ta obrácená stříška nad mým křestním jménem se tam může totiž objevit i přičiněním korektora. A za další – Zdenek je podle mne takový moravismus, proklamace mé příslušnosti k Moravě, mého moravského srdce. Zdenka a Zdenek mně rozhodně zní moravštěji než jejich změkčené verze s háčkem. *Jste autorem scénické hudby k úspěšnému nastudování Benátského kupce, jehož scéna asociuje pověstné benátské kanály. Nelákala vás možnost vtisknout své partituru také nějaký „oblasový“ benátský kolorit?*

Musím předeslat, že jsem hudbu psal na poslední chvíli. Nejprve jsem opravdu chtěl, aby měla výrazný italský ráz, uvažoval jsem dokonce o nějakých dobových názvucích à la renesance. Ale brzy jsem od toho upustil už také z toho důvodu, že Standova inscenace (režisér Stanislav Moša, řed. MdB – pozn. autora) je taková širokouhlá, má šmrnc jisté rozmáchlosti a velkoleposti, nezapře filmový střih, takže to hudba musela podpořit. Nejprve mě napadla ona fanfára, ta vždy musí být okázalá – když taková není, není to fanfára. A pak se od těch řinčivých žesťů odvíjely i další pasáže partitury, která nakonec, jak se skromně domnívám, také odráží „odlesk stříbrného plátna“. *Často býváte prezentován nejen jako skladatel, klavírista, producent, ale i jako varhaník. Avšak královský nástroj jsem zatím ve vašich partiturách nezaznamenal...*

No, v divadlech varhany zpravidla nebývají, ale neznamená to, že bych na ně zanevřel. Napsal jsem třeba *Sonátu pro trubku a klavír*, avšak ta se zahrála tak jednou, dvakrát. Složil jsem ale hudbu k několika dílům francouzského filmového seriálu o komisaři Maigretovi a jeden z nich jsem podložil pouze varhanami. Na varhany hraju spíše výjimečně, dříve jsem si na nich zapreludoval aspoň třeba při svatbách a podobně. Prsty by mi asi běhaly, horší by to ale bylo s nohama. Teď jsem si vzpomněl, že jsem napsal *Ave pro Černou Madonu* pro mezzosoprán a varhany pro starobrněnskou bazyliku, takže kdybych více namáhal svou paměť, zřejmě bych z ní něco varhanního ještě vylovil.

Někteří umělci ke své tvorbě přistupují jako k pracovnímu rituálu a sami si ho ordinují na přesně stanovenou pracovní dobu. Vy ale zřejmě nejste otrokem takovýchto sebestrkačských předsevzetí...

Pozor, ty velké partitury snad vždycky vznikají v kombinaci spontánní inspirace a racionálního přístupu zejména k technické stránce díla. Že by mě však večer něco hnětlo, že jsem

druhé straně jistá dávka disciplíny musí být. Kamarádil jsem se jistý čas s Jaroslavem Dietlem, on byl právě ten typ, který každý den psal do dvanácti. Tvrdil, že je to velká výhoda, když si na to člověk zvykne, protože takovýto dennodenní rituál bere později jako naprostou samozřejmost. Začal jsem mu závidět a pokoušel se jít v jeho stopách, ale nevydržel jsem. Výsledek mého pouze několikrát denního sna-

Jsem intuitivní typ.

ten den nenapsal ani notu, tak to ani omylem. Dnů, kdy nenapíšu nic, je rozhodně víc než těch, kdy jsem něco zaznamenal na papír. Já k psaní přistupuju emocionálně – když danou věc nemám náležitě prožitou, nedokážu nic. Dokonce i u termínovaných zakázek si musím vybavit nebo násilím vytvořit nějakou emoci a pak teprve začít pracovat. Já jsem intuitivní typ. Víte, třeba Antonín Dvořák vstával snad v pět hodin, čtyři kilometry chodil pravidelně do kostela a čtyři nazpět, pak do dvanácti komponoval. Ne že bych se chtěl s Dvořákem srovnávat, to je jiná „váhová kategorie“. Na

žení se neodrazil ani v kvantitě, ani v kvalitě mých takto vydřených výtvorů. V průběhu dalších let jsem se k tomuto pracovnímu drilu opakovaně snažil vrátit, ale výsledek byl opět nulový. Jenže – celé *Sny svatojánských nocí* jsem napsal za tři neděle a pamatuju filmové projekty, kdy jsem psal třeba měsíc dvanáct hodin denně.

Kdesi jste se prý nechal slyšet, že si své nápady jako Janáček zaznamenáváte na papírky, které pak házíte do jakési truhly...

To jsem dělával dříve a dosti dlouho, než jsem pochopil, že rekonstrukce těchto notových

S Petrem Ulrychem a Stanislavem Mošou

zlomků je namáhavější a komplikovanější, než jejich vytvoření. A když přišla éra počítačů, truhle bylo rázem definitivně odzvoněno. Myslím, že dnes by i Janáček svou „truhlovou“ skryš vyměnil za computer.

Které hudební období a kteří skladatelé jsou vám nejbližší?

Já mám rád dvacáté století, ale především tu jeho silně emocionální odnož. Schoenbergovský expresionismus moc nemusím, i když je to někdy taky krásné. Ovšem Šostakovič nebo Janáček! A hodně mě ovlivnil i Leonard Bernstein. Mým šálkem čaje jsou pak šedesátá léta, kdy se o slovo výrazně hlásil šoubyznys a kdy kralovali Beatles. S odstupem času mi toto období připadá jako nějaký novodobý romantismus.

A nyní k literatuře: jste autorem knihy Pražská svatba a jiné erotické povídky, navíc prý zamýšlíte napsat román. O čem má pojednávat?

V podstatě je už hotový, práce na něm mi šla rychle od ruky. Odehrává se v období mezi léty 1968 a 1990 a je jistým způsobem autobiografický. Je především o pocitech, protože „život sám je pocit“. Vyprávím sice v ich-formě, ale není to o mně. Pracovní název je *Vivian*, což je ženské jméno, ale nakonec všechno může být jinak. Kdybych měl srovnat komponování rozsáhlé symfonie s psaním ne právě krátkého románu, pak si troufám říct, že literatura mně zdaleka nedává tak zabrat jako skládání hudby.

Když jste tedy vstoupil i do oblasti literatury, nenapadlo vás napsat nějaký muzikál nebo rockovou operu úplně sám, tedy včetně libreta? To je otázka. Nápad napsat *Povídky* nevzešel z mé hlavy, k nim jsem byl dostrkán. A zatím ani nevím, jestli umím napsat román. Divadlo má spoustu svých specifických zákonitostí. A třebaže v nich žiju takřka celý život, nejsem si jist, zda bych je všechny dokázal zohlednit.

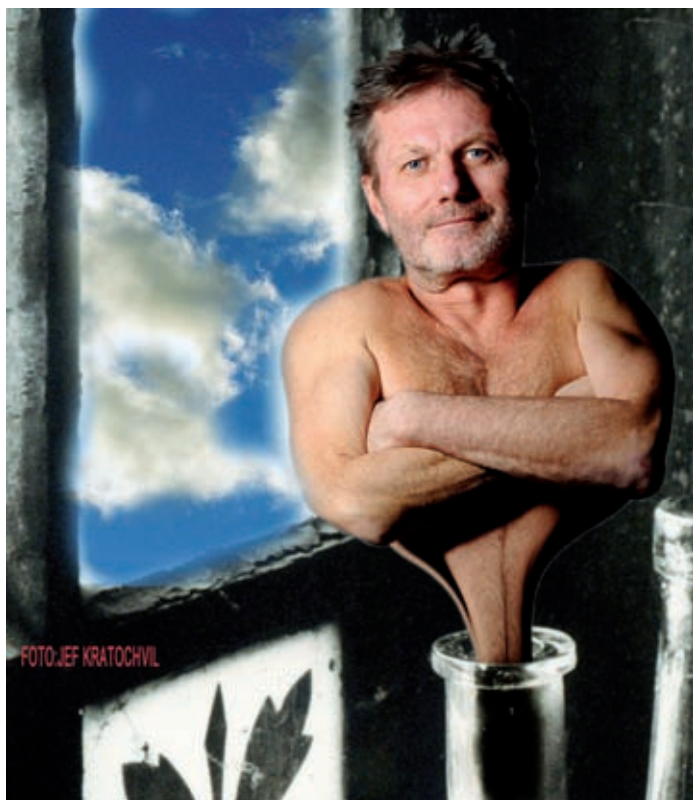
V tomto směru je i ten román pro mě snazší.

Kterých songů ze své tvorby si nejvíce vážíte?

Myslím, že *Já jsem ty a ty jsi já* a *Zní v nás dávná přání* jsou silně písňe. Prvá je ze *Snů svatojanských nocí*, druhá pak z *Babylonu*. A připomněl bych ještě starší písničku, kterou nazpívala moje žena Zora (*Jandová – pozn. autora*), jmenuje se *Tisíckrát*. Drtivá většina mých songů je součástí muzikálů, takže v kontextu inscenace plní další funkci.

Myslíte si, že pracovat ve sféře hudebního divadla muzikálového typu je třeba oproti činohře, baletu nebo i operě v lec-čems náročnější?

Zcela jistě fyzickým nasazením a výkonem – z toho ovšem ještě nutně

nevyplývá kvalitní výsledek, umění se nedá měřit počtem koleček, které herec oběhne kolem jeviště. Vzniká však jistý předpoklad, a proto jsou některá muzikálová show ve světě i v Brně tak skvělá. Fascinace výkonem patří k vrcholným divadelním zážitkům. Existují však i jiné druhy fascinací – například originalitou nebo hloubkou myšlenky.

Letos by byla velmi aktuální vaše opereta Ferdinand, kd'E ste?, uplynulo totiž sto roků od sarajevského atentátu. Nešlo v rámci tohoto jubilea inscenaci, která byla navíc podle mého skromného názoru nedocenená, oprášit?

Těší mě, že si to myslíte. Oprášit inscenaci *Ferdinanda* by asi nešlo z více důvodů – režíroval ji Thomas Schulte z Německa, brzy se začaly rozpadat kostýmy, kulisy a podobně, takže reprízovost byla stejně kratší, než jsme očekávali, i když zájem veřejnosti byl velký a některá představení fakt hodně srandovní.

Na čem nyní pracujete? Předpokládám, že se po Peklu a Očištcí kompletuje Ráj, třetí zamýšlená část trilogie...

O kompletování nebo dokončování *Ráje* zatím nemůže být řeč, jeho premiéru nevidím hned tak na spadnutí. Každopádně ale půjde o muzikál hodně hudební, prózy zřejmě ten-

tokrát bude méně. Víte, se Standou jsme napsali skoro deset celovečerních představení. Vždy jsem se snažil, aby každé bylo jiné, abych se muzikantsky neopakoval, a to chci i teď. S přibývajícimi tituly je to pochopitelně těžší. Inspirační studna není bezedná, přesto opisovat sám od sebe se mi přičí. Musím přijít na nějaké dospělé řešení.

A co Zdenek Merta jako producent?

V této profesi jsem hodně ubral, komponování a psaní dostalo absolutní prioritu. Ostatně i dříve jsem jako producent figuroval u různých projektů spíše příležitostně, a to hlavně při realizaci různých nahrávek, včetně těch filmových. Ale Merta coby producent nikdy nezapomene na mamutí projekt *Bernsteinovy Mše*, to byla srdeční záležitost. Ale to už je strašně dávno...

Mám před sebou *Ráj*, román *Vivian*, možná i knížku cestopisů, další dětské písničky se Zorou a taky symfonickou skladbu *Moraviana*, kterou připravuju už nějak moc dlouho, ale určitě ji dokončím.

*Text: Vladimír Čech,
foto: jeff Kratochvíl*

PŘEKVAPENÍ KONCE DIVADELNÍ SEZÓNY – BRNĚNSKÝ DON JUAN

Dramaturgie Městského divadla v Brně se dlouhodobě snaží vedle „světových muzikálů superlativů“ každoročně zařadit do repertoáru také původní českou autorskou novinku. Bez tohoto invenčního přístupu by diváci na Hudební scéně nezhledli řadu pozoruhodných titulů, například *Zabradu divů*, *Nanu*, *Odysseiu*, *Peklo*, *Markétu Lazarovou*, *Singoallu*, *Muchovou epopej* nebo *Divou Báru*. Letos tuto dramaturgickou řadu obohatil výpravový muzikál *Don Juan* z pera hudebníka Vaša Patejdl, scenáristy Ivana Hubače, textaře Eduarda Krečmara a producenta Martina Hrdinky. Inscenace, od níž možná mnozí nečekali příliš, velmi příjemně překvapila a stane se patrně žolíkem letošní muzikálové sezóny.

Řeklo by se – proč zrovna Don Juan? Vždyt téma potrestaného prostopášníka už ztvárnilo rolik tvůrců, v oblasti hudebního divadla dokonce samotný Mozart svojí „operou oper“, *Donem Giovannim*. Nový muzikál se slavnými předlohami nesoupeří, nýbrž nabízí nový po-

hled na známé téma a vypráví populární příběh poutavým, svižným a srozumitelným jazykem, což je velkou zásluhou zejména dramaturgyně Kláry Latzkové a režiséra a autora úpravy Petra Gazdíka, kteří původní libreto výrazně zdívaldnili. Přitom děj ani nemusel přesouvat kamsi na městskou periferii, do rómského ghetta nebo tovární haly, jak bychom dnes možná s hrůzou očekávali, ale ponechali jej v Seville 17. století a nabídli divákům přesně to, co od podobných produkcí očekávají: známý příběh, příjemné písničky, hezkou výpravu, přesně vyváženou porci romantiky a dramatu, a hlavně velkou špetku humoru. Vše samozřejmě v perfektním provedení.

Vašo Patejdl hudebně v Juanovi navazuje na své úspěšné muzikály, zejména *Adama Šangalu* a *Jacka Rozparovače*. Koneckonců, ústřední píseň nového díla motivicky na *Jacku* odkazuje. Nápadité a dobře zapamatovatelné skladby pro velký orchestr velmi obratně zaranžovali Karel Cón s Martinem Wiesnerem, kteří společně s dirigenty Danem Kalouskem a Jakubem Žídkem znovu prokázali, jak důležitá je pro muzikál hudební složka a jak obrovský rozdíl je mezi živým hudebním doprovodem a nahrávkou. Jejich přínos pro úspěch představení považují vedle již zmíněné dramaturgické úpravy za zcela zásadní. Tradičně kvalitní texty napsal Eduard Krečmar – jeho verše zní libozvučně, vítězně bojují s naivismy, dodržují temporytmus, co víc si přát. Režie Petra Gazdíka vychází z evropské muzikálové tradice v tom nejlepší smyslu – inscenaci dal řád, napětí i švih, zejména první dějství je výbornou podívanou, která může konkurovat titulům daleko známějším. Rovněž Lucie Holánková naplnila choreografie jak taneční líbivostí, tak i celou řadou originálních pohybových prvků. Nápaditá scéna grafického designera Petra Hlouška se neustále proměňuje a přispívá k napětí na jevišti, podobně povedené jsou návrhy kostýmů Elišky Ondráčkové, která zejména pro ženskou představitelku hlavních rolí navrhla šaty až marnotratně velkolepé.

V titulní roli se premiérovému publiku představil Dušan Vitázek (alternuje Petr Gazdík),

svůdník každým coulem, který si řadu podobných charakterů na brněnské scéně již zahrál. Charismatický herec s jistým pěveckým i hereckým projevem. Herecky snad nejdvědnější postavou muzikálu je postava sluhu Sganarela, jemuž tvůrci napsali celou řadu komických kreací a charakterově jej umístili někam mezi oddaného Sancho Panzu, mazaného Truffaldina a vypočítavého lazebníka. Jakub Uličník se této role zhostil skvěle, jednoznačně šlo o jeden z nejlepších výkonů premiérového večera. Jeho Sganarel je tu komediálně přítroublý, tu filozofující, tu prospěchářsky přemýšlející. Výborně zpívá, hraje i tančí. Podobně zazářila Viktoriia Matušovová, smyslná zrzka, naprosto ideální představitelka Feliciany. Všestranný talent, o kterém ještě hodně uslyšíme. V ústraní ovšem nezůstala ani Ivana Vaňková (inkvizicí zkoušená Isabela a následně jeptiška Elvíra), Jiří Mach (uhrančivý Flavio), roztomilá Marta Matějová (Petronila) či herecky výrazná Alena Antalová (Clara). Role otců Juana a Feliciany s noblesou ztvárnili Miloslav Čížek a Martin Havelka. V úloze až komicky žádostivé Luisy na sebe upozornila pozoruhodnou kreací Barbora Remišová. Pochvalu zaslouží i další představitelé větších i menších rolíček a celá company – vše šlapalo jak má, ve strhujícím hudebním i tanečním tempu.

Nedlouho před tím, než jsem odjížděl na premiéru *Dona Juana*, jsem si v jisté divadelní společnosti posteskl, že už jsem v divadle dlouho neviděl „něco hezkého“. Kus, který by mě nenutil tři hodiny přemýšlet, inscenaci, jíž by tvůrci bez hlubšího smyslu neposouvali v době i místě konání. Přitom profesionální a nápadité divadlo. Brněnský *Don Juan* moje představy o dobrém hudebním titulu

naplnil, v mnohém možná i překonal. Diváčky nabízí alternativu i konzervativněji laděnému opernímu publiku, jež je mnohdy už znechuceno momentálně módními režijními výstřelky. Nearchaická, ale pěkná inscenace, která pohladí po duši.

Vítězslav Sladký,

www.musical-opereta.cz, 21. 5. 2014

ÚSPĚŠNÁ SVĚTOVÁ PREMIÉRA V MDB

Postava Dona Juana, volnomyšlenkáře, rouhače, romantika i cynika, především sukničkáře, který se stal synonymem pro lamače ženských srdcí, jak uvádí písemný materiál Městského divadla Brno, „přímo vybízí k muzikálovému zpracování“. S tím lze beze zbytku souhlasit. Hned úvodem možno říci, že vedení divadla a jeho soubor si může přičíst společný úspěch s týmem autorů, kteří „věčnému“ příběhu vtiskli podobu soubodého muzikálu. Podařilo se! Světových premiér je na tuzemských divadelních scénách vcelku dost, za hranice republiky či jen z místa, kde se odehrálo, však pronikne málokteré dílo. Brněnský *Don Juan* nepochybně hradby města Brna překročí, a je pravděpodobné, že vykročí i dál. Zníť v angličtině, měl by šance větší.

Napsat dobrý muzikál, zdánlivě lehkou múzu, není snadné. Spojit se musí tvůrčí autorský tým, který si rozumí a dokáže skloubit hudbu,

dramatický text i verš v jednolitý celek tak, aby oslovil široký okruh diváků a posluchačů. Renomovaný tým stojící u vzniku *Dona Juana* netřeba představovat. Autor hudby: Vašo Patejdl, písňové texty: Eduard Krečmar, libreto: Ivan Hubač, producent: Martin Hrdinka.

Dílo zaujme od počátku svižným rytmem od úvodních tanečních čísel, hudba ve svém celku je citlivě vyvážená, rezonuje s dějem a textem, a co hlavně: nechybí melodie zapamatovatelné, chytlavé, bez nichž se dobrý muzikál zpravidla neobejde. Texty písní jsou výborné, nejedna může vystoupit z celku hry a oslovit v samostatném provedení.

Libreto představuje trochu jiného Dona Juana. Při zachování dobových kulís opouští příběh tradiční „mýtický kolorit“, akcent klade na psychologii hlavního hrdiny, bližší vnímání současného diváka. To vede k poměrně zásadní, avšak funkční korekci a změně „zažitého“ pojetí děje. Juanova promiskuita je vyložena citovým zklamáním, jak divák tuší, v podstatě fiktivním. Ostatně, pozdější silné citové vzplanutí přináší opět zklamání, ovšem nenaplněním „životní lásky“ jako důsledku tragické smrti. Zda by se Juan s „osudovou“ láskou oženil a společně s ní a kupou dětíček žil spokojeně do smrti, nebo po ránu zjistil, že ani ona není to pravé ořechové, může divák hádat. Don Juan tu není romantickou posta-

vou na způsob někdejšího idolu – Fanfána v podání G. Philipa, spíše soudobým sexuální-
ním štvancem hnaným potřebou dobytí území a ukojit puzení. Romantická stránka jeho le-
tory zůstává zachována v percepci ženských
protějšků. Ty umí omámit Juanova schopnost
nepředstíraně vzplanout s upřímnou výmluv-
ností přesvědčit o síle a opravdovosti citu, který
ovšem po ránu vyprchá. Ženy pak jeho náru-
čím procházejí tak trochu jako erotické figu-
riny. Děj muzikálu je srozumitelný, prezen-
tovaný jednoduše, bez zbytečných odboček.
Dynamicky, dramatickou zkratkou postupuje
hudba s textem bez zbytečných prodlév k dra-
matickému vyvrcholení. Nevím, jak moc
autoři škrtali či vyřazovali, hutnost díla však
svědčí o tom, že se ubránili pokušení uplatnit
vše napsané, třeba i to fakticky dobré, ubírající
však na spádu děje. Výsledkem je i úměrná
stopáž. Představení neunaví zbytečnou dél-
kou, divák sleduje hru jedním dechem a v se-
dadle se zbytečně nevrčí. Samozřejmě, že
muzikál nemůže žít bez výborného souboru,
a takový Městské divadlo Brno má!

Na předpremiérovém představení (16. 7. 2014)
bylo publikum trochu „zakřiknuté“, v jeho
průběhu zatleskalo aktérům sporadicky a vá-
havě. Závěrečný potlesk byl již spontánní a ves-
toje. *Don Juan* se svým prvním divákům líbil.
Hlavního hrdinu ztělesnil Petr Gazdík, kte-

rému náleží dvojitá chvála: nejen za dobře zvládnou-
tou roli, ale také za úspěš-
nou režii. Tomáš Sagher
tradiční komplementární
roli sluhy, humorem vy-
važující děj i rozporupl-
nou postavu svého pána,
zvládl beze zbytku.
Z mužských rolí bych vy-
zvedl tradičně výborného
Ladislava Koláře. (Píseň
o synech v jeho podání je
jednou z melodií a textů,
které diváka osloví
a snadno vklouznou do
paměti.) Ženy měly
v muzikálu o Donu Ju-
anovi, jehož náručím

vlastně jen v poklusu procházely, trochu méně příležitostí. Nejvíce v roli či spíše dvojroli „osudové ženy“, (byť možná zdánlivě), Svetlana Janotová. Zhostila se jí brilantně, uznání za dobrý výkon však náleží všem nejmenovaným, celému souboru, včetně hudby a všech, kteří se na přípravě podíleli.

Podle slov autora hudby V. Patejdla byl muzikálový *Don Juan* nabízen na více místech. Spolupráce s MdB vzešla mj. díky existenci zdejšího výborného souboru i z faktu, že brněnská muzikálová scéna jako jediná zaručovala představení s živou hudbou. Spolupráce autorského a realizačního týmu vyšla. *Don Juan* (světová premiéra 17. května v Brně) má šanci zaujmout nejen zde a v rámci republiky.

Jaroslav Štěpaník,

www.brnozurnal.cz, 17. 5. 2014

PRAŽSKÝ DON JUAN SKLIDIL V BRNĚ POTLESK VESTOJE

Nadšené ovace a aplaus vestoje. Tak končila v sobotu v noci světová premiéra posledního zpracování příběhu legendárního svůdníka, milovníka a snad i sexuálního zvrhlíka, který je znám jako Don Juan.

Úspěch tragického příběhu nezkrotné touhy a sexuality se však dal očekávat. Představení totiž vznikalo skoro sedm let v osvědčené dílně pražských hudebních tvůrců Ivana Hubače a Vaša Patejdla, který je sice Slovák, ale žije a pracuje v Praze, písně texty opatřil již legendární Eduard Krečmar a o produkci se postaral zkušený Martin Hrdinka.

A aby měla čtveřice tvůrců dostatečnou pojistku profesionality provedení, pro premiéru i následující reprízování si vybrali režiséra, herecký, hudební i technický tým Městského divadla v Brně, který je považován za školu českého moderního muzikálu.

„Do Brna jsme s *Donem Juanem* moc chtěli. Ostatně většina zdejších tvůrců by ráda předvedla svá díla právě v brněnském Městském divadle, ovšem ne všichni to nahlas přiznávají. My jsme byli opravdu rádi, že jsme se se zdejším ředitelem Stanislavem Mošou dohodli a že jsme si také výborně rozuměli s režisérem představení Petrem Gazdíkem,“ sdělil Novinám po představení Hrdinka.

Podle tvůrců Patejdla a Hubače bylo největší předností představení vyváženost děje, hudby, tance a zpěvu, což je největší problém, se kterým se autoři muzikálů nejčastěji setkávají.

„Je to vždy velké umění skloubit všechny tyto složky dohromady tak, aby jedna nerušila či nepřevyšovala druhou. A tady se to myslím podařilo,“ uvedl Hubač. Že ale nebylo vše tak bezproblémové, to přiblížil Patejdl.

Domluva po telefonu

„S režisérem Petrem Gazdíkem jsme se znali zpočátku jen na dálku, především prostřednictvím jeho práce. Na spolupráci jsme se domlouvali nejprve jen po telefonu. V té době byl totiž Petr vázán svými úkoly a prostě jsme na sebe neměli osobně čas. Brzo jsme však našli společnou řeč a začalo to klapat. Obrovská poklona a poděkování patří zdejšímu divadelnímu orchestru. Takové těleso mohou ostatní jen závidět. To porozumění doufám poznají i diváci, kteří na představení přijdou,“ poznamenal po představení Patejdl.

S „dědkem Krečmarem“, jak nestora české textařské scény nazývají, si přišli přitůknout například i muzikanti Jožo Ráž, Bohuš Matuš a Richard Tesařík. Mezi hosty byla i módní návrhářka Beata Rajská, herec a režisér Ondřej Kepka a řada dalších osobností.

Miroslav Homola,

www.novinky.cz, 18. 5. 2014

BENÁTSKÝ KUPEC

Co chválit v Shakespearově *Benátském kupci* ve výsostném překladu Jiřího Joska dřív? V Brně ho hrají i s monology, které jinde vypouštějí. Ale ani vteřinu se nebudete nudit. Hlavní příběh sporu o libru masa z těla benátského kupce Antonia jako jistiny za půjčku od bohatého Žida Šajloka v případě, že jí v určeném termínu nebude moci splatit, přivedl zpět do Městského divadla Boleslava Polívku. Ten se stal určitě nejvýznamnější akvizicí inscenace. Hrál už Shylocka v Hilského (a Feldekově) překladu a v režii Romana Poláka na Letních shakespearovských slavnostech na Pražském hradě, *Kupec* tehdy – v roce 2005 – zavítal i na olšanskou farmu, ještě Bolkovu.

Pokračování na str. 32

PREMIÉRA VE STAATSTHEATER MEININGER

11. ČERVENCE 2014

WILLY RUSSELL

BLUTSBRÜDER (POKREVNÍ BRATŘI)

REŽIE: STANISLAV MOŠA a STANISLAV SLOVÁK

Jeho nový Šajlok však Shylocka jedinečným způsobem překonává, včetně části Židova trestu za nenávisť – vynuceného křtu. V Brně ho křtí jako staří křesťané u Jordánu – ponořením celého těla do vody. Neříká se, jestli do kanálu či do laguny. Ale v benátském Canal Grande se ve vodě zrcadlí lidé i jejich osudy. O Polívkově hereckém výkonu daly by se skládat ódy, a jenom kdo pamatuje jeho Mageriho v Uhdeho, Štěrdoňově a Pospíšilově *Baladě pro banditu* podle Ivana Olbrachta, našťastí Vladimírem Sísem pro věčné časy na filmový pás zaznamenané, ví, že Šajlok je jeho Židem až druhým. „Pane veliteli, pane veliteli... Páni přicházejí a odcházejí, ale člověk... Člověk zůstává.“ Nejen proto není jeho postava lichváře v *Benátském kupci* dominantní. Tou je bohatá dědička z Belmontu, Porcie největší suverénky současné brněnské scény Svetlany Janotové; v roli možná nejemancipovanější, nejuduševnělejší a nejchytřejší ženy rozsáhlého Williamaova díla. Výkon dokonalý, suverénní! A k tomu všemu scénická hudba Zdenka

Merty – kompaktní celek nadbíhající stříhovému charakteru inscenace. Místy evokuje sladkou Venezii, jindy provází exponované osudy. Klobouk dolů před vši tou inscenační suverenitou!

Jiří P. Kříž, Xantypa, 29. 5. 2014

PŘÍBĚH STARÉHO PSA ŠAJLOKA

Slavný herec není jediným tahákem, k těm náleží také působivý vizuál scény či efektní svícení. Scénograf Christoph Weyers navrhl vysoké trojpodlaží, jehož chladně kovový rastr vymezuje z boků a zadní strany jeviště. Pravidelnosti přísně symetrické stavby se vzpírají občas rozvěvené žaluzie v patrech, které odkazují vizuálně k průčelím středomořských domů i metaforicky k narušení řádu, jež rozvíjí dramatickou nit hry. Benátské realie ovšem nejvýrazněji evokuje před kulisami rozložená vodní plocha překlenutá lávkou a vybavená ostrůvky chodníků. Toto řešení umožnilo rozpohybovat dění v benátských ulicích, což dobře vyniká ve srovnání se scé-

nami v Belmontu situovanými na prázdné forbíně před oponou: ani síla shakespearovského dialogu je nechrání před jistou staticností. Té inscenace čelí také výrazným typologickým rozlišením a komickou stylizací postav. Platí to nejen pro belmontské nápadníky bohaté Porcie (vojácky neotesaný marocký princ Jakuba Zedníčka, travesticky změkčilý aragonský princ Patrika Bořeckého), ale též pro figury benátské: Milan Němec a Alan Novotný ve vedlejších rolích Saleria a Solania pojmu jeden z dialogů v parodické dikci hlasatelů televizních zpráv. Brilantní studii sgarnarelovsky vykutáleného slouhy na sebe strhává zaslouženou pozornost Lancelot Michala Isteníka. Komické rysy vykazuje i erotická touha mileneckých párů, jejichž ženská polovina dominuje nad protějšky především díky výrazné cílevědomosti. Ta charakterizuje dychtící, avšak ukázněnou Porcii (Svetlana Janotová) a její obdobně utvářenou družku Nerissu (Eliška Skálová), ale také Šajlokovu dceru Jessiku, kterou Andrea Březinová na hony vzdaluje obrazu nešťastné bytosti utiskované mrzoutským rodičem: její Jessika je odzrle přímočará a bolest, kterou otci způsobí, když jako jediné dítě uteče s křesťanským mládencem a konvertuje k jeho víře, je jí zjevně lhostejná.

Fakt, že Šajlok takto dceru nezná, koresponduje s povahovými rysy, jež zásadní postavě hry vtiskl Boleslav Polívka. Jeho starý židovský kupec býval snad kdysi obávaným obchodníkem, čas však hraje proti němu a odhaluje slabiny, které dosud uměl skrývat. Polívkův Šajlok to ví, a je proto ostražitý jako raněný pes: čas od času na lidi kolem sebe skutečně zavrčí, což obecnostvo zpravidla kvituje smíchem. Šajlok ovšem komického tónu užívá jako záměrné mimikry, jímž odpoutává pozornost a v případě potřeby varuje. Kdykoliv je lišácky prohnáný, kluzce úlisný či opatrnicky unikavý, jedná v souladu s nutností obstát v nepřátelsky naladěném prostředí. Ztráta dcery jako by Šajlokův sebezáchovný pud ztlumila: vyříznutí libry masa z hrudi Antonia (v posmutněle vyrovnaném podání Petra Štěpána) se domáhá svéhlavě a se zahořklým furiantstvím, zdá se, že pro chvíli soudního procesu vsadil vše na riskantní kartu msty. Boleslav Polívka rozvíjí Šajlokovy proměny a ambivalence bravurně, do celistvého výkonu dokáže vřadit i občasná rezidua těžce postavy, kterou před devíti lety odlišně ztvárnil v rámci Letních shakespearovských slavností. Polívkův Šajlok právem poutá pozornost publika, nadto je i aktérem nejsilnější scény večera, kdy je na něm po prohraném soudním sporu ihned vykonán Antoniův požadavek křtu ponořením do vod kanálu. Efektívni prvek šplouchajících vlnek sloužil dosud jen idylicky malebné hře světelných odrazů na kulisách, případně v nich sluhové chladili unavené nohy, Šajloka však hladina náhle doslova pozře. Vydá vzápětí zpola utopeného, zevně zmáčeného a vnitřně zlomeného muže. Jednoduchá, brutálně účinná scéna je vrcholem inscenace.

*Marcel Sladkowski,
Divadelní noviny, 13. 5. 2014*

William Shakespeare / **BENÁTSKÝ KUPEC**
V. Patejd, I. Hubáč, E. Krečmar, M. Hroňka / **DON JUANI**
K. Šroboda, Z. Podskalský, J. Štádl, E. Krečmar / **NOC NA KARLŠTEJNĚ**

Nejvýraznější tvůrčí počín
(dramaturgie, scéna, kostýmy, scénická hudba, choreografie, rekvizity, masky, výtvarný plakát, program atp.)

Nejpopulárnější inscenace sezóny (zaškrtněte)
T. Hedley, R. Cary, R. Roth / **FLASHDANCE**
Martin Wäsele / **VŠEMOCNÝ PAN KROTT**
Mark Haddon, Simon Stephens / **PODIVNÝ PŘÍPAD SE PSEM**
Ray Cooney, John Chapman / **DVOJITÁ REZERVAČE**
Mel Brooks, Thomas Meehan / **MLADÝ FRANKENSTEIN**
Antonín Pavlovič Čechov / **STRÝČEK VAŇA**
B. Bacharach, N. Simon, H. David / **SLIBY CHYBY**

KŘÍDLA 2013/2014

Nejpopulárnější herec sezóny

Nejpopulárnější herečka sezóny

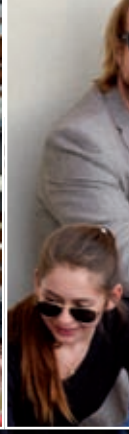

Jméno:

Adresa, (e-mail):

Anketní lístek
vhodte, prosíme, do anketní schránky
u pokladny divadla nejpozději
30. 11. 2014

Městské divadlo Brno,
Lidická 12, 602 00 Brno
komerční odd.: +420 533 316 410
e-mail: komerčni@mdb.cz

31. KVĚTNA 2014

DĚTSKÝ DEN - DIVADELNÍ DVŮR

Mrtvé duše, dílo, jímž vrcholí tvorba vynikajícího prozaika a dramatika Nikolaje Vasiljeviče Gogola, se už dávno staly biblí ruské literatury. A to i přesto, že z původně koncipované románové trilogie se autorovi podařilo dokončit jen první díl. Ten druhý, ze kterého se náhodou zachovalo několik fragmentů, v hluboké krizi spálil a třetí ani nezačal psát – nejspíše proto, že se mu nedařilo vylíčit jeho milované Rusko i z jeho světlejších stránek. Svým podtitulem *Dobrodružství Čičikova* i svou vnitřní strukturou a charakterem hlavního hrdiny se Gogolův román hlásí k tradici pikareskních románů o protřelých podvodnících šplhajících se po příčkách společenské hierarchie. Příběh románu je – podobně jako v Gogolově slavné komedii *Revizor* – založen na anekdotě a mystifikaci. Líčí dobrodružnou pouť zchudlého šlechtice Čičikova, který si usmyslí zbohatnout nákupem zemřelých nevolníků od statkářů, kteří by z nich museli až do příštího sčítání lidu státu odvádět daně. Na

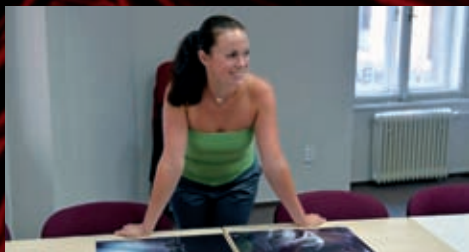
tyto neexistující „mrtvé duše“ chce získat dotaci či půjčku od banky. Čičikovovo obratné vystupování, jímž tento hochštapler okouzlí gubernátora a celou honoraci města N., i jeho cesta po statkářích odhaluje s jemnou ironií i groteskní nadsázkou nejen ruskou společnost své doby, ale zároveň nadčasovou galerii lidských typů se všemi jejich zápornými stránkami. Gogol byl břitkým kritikem panujícího systému, ve svém díle nesmiřitelně odsuzuje nevolnictví a lidskou ubohost; napadá tupost, ziskuchtivost, korupci a sobeckou bezohlednost. Jeho dramata a prózy mají věčný přesah zejména pro svůj jedinečný a dodnes živý groteskně-satirický humor.

S Gogolovým groteskně realistickým románem, jehož první díl vyšel v Rusku v roce 1842, se mohl český čtenář poprvé seznámit už v roce 1849, a to díky pohotovému překladu Gogolovy „spřízněné duše“, Karla Havlíčka Borovského. Od té doby se u nás *Mrtvé duše* dočkaly řady překladů i několika dramatisací.

Městské divadlo Brno uvádí novou dramatisaci **Hany Burešové** a **Štěpána Otčenáška**, která vychází z překladu **Naděždy Slabihoudové**. Inscenaci pohostinsky nastudovala režisérka **Hana Burešová** v dramaturgii **Štěpána Otčenáška** a s hudbou **Petra Hromádky**. Autorem scény je **Tomáš Rusín**, kostýmy navrhla **Zuzana Štefunková-Rusínová**. V roli Čičikova vystoupí **Michal Isteník**. Dále hrají **Petr Štěpán**, **Zdeněk Junák**, **Alan Novotný**, **Jan Mazák**, **Patrik Bořecký**, **Viktor Skála**, **Zdeněk Bureš**, **Miloslav Čížek**, **Josef Jurásek**, **Jaroslav Matějka**, **Jana Musilová**, **Lenka Janíková**, **Eva Ventrubová**, **Lenka Bartolšicová**, **Eliška Skálová**, **Michal Nevěčný** a další.

Premiéra: 20. a 21. září 2014 na Činoherní scéně MdB.

Š. O.

Tereza Škodová zasedla v porotě 1. ročníku fotosoutěže s muzejní a galerijní tematikou Muzeum Photo 2014.

Ivana Odehnalová, Svetlana Janotová a Viktória Matušová na brněnské hvězdárně pozvaly pro své fotografie do foyeru.

Divadlo již popáté využilo unikátního prostoru brněnského Biskupského dvora k uvedení inscenací z reortóáru a jedné novinky. Zahájení proběhlo jako obvykle za účasti primátora statutárního města Brna – Romana Onderky.

Premiéra muzikálu Noc na Karlštejně proběhla na Biskupském dvoře 22. června. Po představení se herci sešli s diváky v prostorách Moravského zemského muzea.

Peška s Alenou si v muzikálu střihl Aleš Slanina s Andreou Březinovou.

Karla IV. a jeho ženu Elišku ztvárnili Hana Holířová a Jaroslav Matějka.

Režijně herce vedl Igor Ondříček.

LISTOVÁNÍ

V divadelním klubu se sešli již poněkolkáté senioři brněnských divadel.

Lukáš Vlček se ujal zahájení vernisáže výstavy fotografií Jefa Kratochvíla z muzikálu Cabaret v Městském kulturním středisku Adamov.

Závěrem podepsal Lukáš návštěvníkům kalendáře a plakáty divadla.

Herci se vrací ze Slavnosti masek na náměstí Svobody.

Svetlana Janotová v plném nasazení na Slavnosti masek.

Režisérka Hana Burešová připravila s děvčaty v maskárně Michala Isteníka pro fotografování plakátů k inscenaci Mrtvé duše.

Činoherní scénu MdB obohatilo německé divadlo z Meiningenu svou komedií Platit se nebude!.

Na Hudební scéně jsme se rozloučili s muzikálovým hitem Les Misérables (Bídničci).

Prostorů Technického muzea v Brně jsme využili k vytvoření dalších propagačních fotografií našich herců do foyeru divadla.

PARTNEŘI DIVADLA

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

DOKOŘÁN ZÁŘÍ 2014
Městské divadlo Brno

Ředitel:

Stanislav Moša

Lidická 16, 602 00 Brno

Tel.: +420 533 316 301

Tel./Fax: +420 533 316 410

www.mdb.cz

Šéfredaktor:

jef Kratochvil

Tisková mluvčí:

Lenka Pazourková

Grafická úprava:

Petr Hloušek,

Petr Konečný

Lidická 16, 602 00 Brno

Periodikum registrováno

pod číslem MK ČR E 12150

196. číslo

Vydalo MdB za finanční podpory

Ministerstva kultury ČR

Uzávěrka: 10. 8. 2013

Náklad 7 000 ks

Titulní strana:

Těžitko ze sklárny Beránek

Foto: jef Kratochvil

DON JUAN

historický muzikál

19. a 20. září
na Hudební scéně

Původní muzikál, který zpracovává oblíbenou látku o španělském volnomyšlenkářském šlechtici Donu Juanovi, se autoři rozhodli napsat pro naše divadlo. Don Juan je v jejich příběhu podán spíše jako oběť okolností. Milovaná dívka ho zradí, druhou mu zabijí. A tak se mstí. Mstí se na ženách, mstí se celému světu, aby pak nakonec zahynul rukou jedné z jeho obětí.

Muzikál vypráví známý příběh svižným tempem a moderním jazykem, dává prostor komickým i dramatickým situacím v atraktivním prostředí a nabízí výborné herecké příležitosti. V hlavních rolích se střídají Dušan Vítáček s Petrem Gazdíkem.

Členka baletu Městského divadla Brno, foto: jef Kratochvil.

Barbora Musilová